

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce B. a. s., proti žalovanému Ministerstvu dopravy a spojů, se sídlem Praha 1, nábř. L. Svobody 12/22, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2000 č. j. 17365/00-140,

takto:

Rozhodnutí Ministerstva dopravy a spojů ze dne 21.4.2000 č.j. 17365/00-140 se zrušuje pro vady řízení.

Věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 1000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy a spojů, odboru veřejné dopravy ze dne 21. 4. 2000 č. j. 17365/00-140, kterým byl zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Okresního úřadu Praha-východ ze dne 29. 12. 1999, č. 183/99, č.j. 070/33/99 vl. a současně toto rozhodnutí změněno tak, že byla změněna část výroku od dvojtečky ke slovu „ukládá“ takto : Dopravce B. a.s. se sídlem Z.7, P. 1, IČO x provozoval v období 30. 3. 1999 až 25. 4. 1999 linkovou osobní dopravu bez licence, čímž porušil ustanovení § 10 odst.1 zákona o silniční dopravě a proto se mu na základě ustanovení § 35 písm. s) zákona o silniční dopravě ukládá…

V žalobě zejména namítl, že pokuta mu byla uložena protiprávně, když linkovou osobní dopravu neprovozoval, že v průběhu řízení poukazoval na nepříslušnost rozhodujícího prvostupňového orgánu v důsledku nevyřízené námitky podjatosti a na řadu dalších vad, s nimiž se obrátil na rozkladovou komisi, ovšem o jeho podnětu nebylo rozhodnuto a nelze rozhodnutí do uplynutí žalobní lhůty ani očekávat. Proto žalobce podal žalobu, kterou se z uvedených důvodů domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba se opírá o argumentaci již vyvrácenou v průběhu správního řízení. Žalovaný jednoznačně zastává stanovisko, že linkovou osobní dopravu lze provozovat jen na základě licence, znaky zvláštní linkové dopravy ve smyslu § 2 odst. 3 písm.b) silničního zákona byly naplněny a věc byla skutkově dostatečně prokázána. Za diskutabilní by bylo možno považovat pouze výklad termínu „pravidelné“, které by nenaplnilo pouhé opakování dopravy , ale lze považovat za naplnění, pokud došlo k opakované dopravě podle jízdního řádu, a to v daném případě bylo zjištěno a prokázáno kontrolou i v průběhu správního řízení. Žalovaný tak napadené rozhodnutí považuje za vydané v souladu se zákonem a navrhuje zamítnutí žaloby.

Žalobce replikoval, že měl platnou koncesi na nepravidelnou dopravu, a také dopravu zaměstnanců prováděl na základě samostatných objednávek na jednotlivé jízdy. Takovou činnost nelze podřadit pod pojem pravidelné linkové dopravy, když žádný právní předpis tento pojem ani nevykládá. Žalobce se tak vědomě nemohl dopustit porušení zákona, který není jednoznačný, proto na žalobě trvá.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle § 132 zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní, postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) - tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud při zkoumání důvodnosti žaloby (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) zjistil, že napadené rozhodnutí žalovaného je třeba považovat za nepřezkoumatelné, z důvodů jeho nesrozumitelnosti (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Prvostupňový orgán rozhodl tak, že sankcionovaný skutek vymezil jako porušení ust. § 35 odst. s) silničního zákona a podle § 35 téhož zákona uložil pokutu 100 000 Kč. Žalovaný pak podle § 59 odst. 2 správního řádu rozhodl následovně: „ Odvolání se zamítá a rozhodnutí Okresního úřadu Praha - východ č. 183/99 ze dne 29. 12. 1999 se mění v první větě od dvojtečky ke slovu ukládá takto: Dopravce B. a.s. se sídlem Z. 7, P. 1, IČO x provozoval v období 30. 3. 1999 až 25. 4. 1999 linkovou osobní dopravu bez licence, čímž porušil ustanovení § 10 odst.1 zákona o silniční dopravě a proto se mu na základě ustanovení § 35 písm. s) zákona o silniční dopravě ukládá…“. V důvodech pak uvedl, že skutek nebyl v prvostupňovém rozhodnutí specifikován ve vztahu k porušenému právnímu předpisu, a proto byl výrok změněn. Uložená pokuta byla ovšem přiměřená, proto tuto část výroku ponechal beze změny.

Správní řízení tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí; vady prvostupňového řízení i rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím. S tím také počítá institut změny rozhodnutí v odvolacím řízení , v němž odvolací orgán podle § 59 odst.1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, přezkoumává napadené rozhodnutí v celém rozsahu a je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě vady odstraní. Není tedy

vázán jen důvody podaného odvolání a může rozhodnutí změnit, shledá-li k tomu důvody. Rozhodnutí o odvolání tak jako jakékoliv jiné správní rozhodnutí musí ovšem odpovídat zákonu (§ 46 spr. řádu). Výrok rozhodnutí odvolacího orgánu musí obsahovat základní náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu § 47 spr.ř.; jeho výrokem - rozhodnutím ve věci- je rozhodnutí o tom, zda se výrok prvostupňového rozhodnutí potvrzuje a odvolání zamítá, či zda se tento výrok mění (a jak). Pokud tedy ustanovení § 59 odst.2 spr. řádu předpokládá, že odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí, jedná se o tři možné alternativy rozhodnutí, které se navzájem vylučují. Pokud některé z nich odvolací orgán spojí, jde o rozhodnutí nesrozumitelné, trpící logickým rozporem. Není tedy možné v odvolacím řízení současně zamítnout odvolání a prvostupňové rozhodnutí v jeho výroku změnit, což ovšem žalovaný učinil a jednalo se podstatnou změnu ve vymezení odpovědnosti za skutek. Stejně by muselo být napadené rozhodnutí posouzeno i před účinností soudního řádu správního (§ 250f odst.1 písm. a/, § 250j odst. 2 poslední věta občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002).

Je-li rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, nelze zkoumat důvodnost jednotlivých věcných žalobních námitek.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti označuje soudní řád správní za vadu řízení , která je důvodem pro zrušení rozhodnutí bez jednání. Proto Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst.1 písm.a) soudního řádu správního zrušil a podle § 78 odst. 4 téhož zákona vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, při němž je podle odst. 5) téhož ustanovení vázán právním názorem soudu.

Žalobce měl v tomto soudním řízení úspěch, podle § 60 odst.1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení. Ta je tvořena částkou 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Pokud je v soudním spise založena plná moc udělená advokátovi, advokát s přijetím plné moci současně zmocnil k vlastnímu zastoupení jednoho ze statutárních orgánů žalobce, který pak v dalším řízení sám vystupoval. Soud nehodnotí soulad takového postupu se zákonem, když v současné době není advokátní zastoupení v daném řízení povinné a vychází z toho, že advokát v řízení činný nebyl a náhrada nákladů spojená s advokátním zastoupením ani nebyla žalobcem požadována. Proto soud uložil neúspěšnému žalovanému, aby žalobci uhradil na náhradu nákladů řízení ve výši 1000 Kč a k tomu stanovil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. 5. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu